

МАСТАЦКАЕ СЛОВА--У МАСЫ.

ВОСЕНЬ.

Там, кде у палі звязаю роск
І на поехаў ўсце туман,
Радзіўся
Деень състветавася
І пештавілі мною
Розы...
Яе зворовавыны пазыцы
Праціўшы,
Ях соні на вадзах,
О, осені,
У образе бентальца,
Мудрый,
Чым мудры Саламон,
Бакон крамавыны пажыры
Примушилі вечер
Разумава.
Бо ўсёж
Асеньні ашары
Ни хочуць сэрцам паміраць.
Сынава,
Прывольны вечер,
Не храбрані табе ў падех
І можа быць ўноў
Пазеи
Наонімік ты агнон лёс...
Было лёто.
У прасторах съвету
Такой-ж якоескай парой
Іноу быць песьні
І быт мэты
Дзені акрываўшыны зарой...
Быў я мэты
І сарцам квоты,
А год голоні і глухі
І лозі падада
Да долу—
Лісты І лозі—мерцівякі.
Сабакі грызлы чалавека,
А чалавек
Грызлы сабакі.
Зверы
Прыходзідзі аднекуль
На саты
Вымушчаны баль...
А якоескай чирвоны
Пад ногі ветру
І жальбе,
Каб на нямеючай
Староні
Праша зымы І сімерці бель.
Каб заглушила рогат
Жаху
І трупы ў саван свой плаца—
Замлю,
Ласы,
Даліны,
Дахі...
Усю гуту змучаную даль...
А лозі пілы...

Яны падаі
І горы верыні ў мынчы
І на падех
І на морскіх хвалех
Насы пахары у грудзех.
Кастраці...
Выбух гарматы...
І згарнікі панскія вакоукі.
А ўсёж
Разблы мари
Каты
І зядыкі агубленых вакоукі.
Халапіні строні І кучаравы
Не разумі і гутамі спраў.
І да Масквы
Аж—да Варшавы
Наўбы вакам пазіраў.
І на карту бойкі
Векомпомай,
І мільены гуз
Гармат
Здаваюсі мне
Душой бандоній,
Што соні вырвалі з-за крах.
Сагодня восень
Уж то гута
Ни той Кастрачык съцеле ліст.
Соні я не песьні
Малады...
Як ленині дол
Цымбаліст
Форбур вуліцы стаціцы
У сяньтю квятільных надзея.
Сагодня
Восень-чаруціца
Прымылітія Камуны дзені.
Сеньяні і другі,
Я позы
Пачу з абуджаных раўнін
Вуліцы гуда
Шун дубровы
І песьні новыя турбін...
І зразумец а ў шуме ветрау
Вірастор зямі
Тут будзе
Горад-сал
Суцільны
І зямі краіна
СССР.
І зоні восень не ізвесе
Халапіні вобразуў
Жалобы
Дзе лозі гінуі
Завесы
У агні вакія барацьбы
1929 г.

Валеры Мараюк

КРАІНЕ.

Даун... Прабягаюць... Ці мала прафеса
Даен, тыдні і год у змагальні за лёс
За палю, за камені, за кожную цягу,
За буйны ўраджай на падех,
Мы край упрыожкім чароўнай
навікай
Будоўля завода, муроў гарадзіх...
Нура і маркота даўго ўжо залі,
І голас іх прыкрыя зацік.
З валашак, з пралесак ды з роснай
купены
Завіем падарункам наша сымбалі і
герб,—
Нам молат збудзе цагляны съцень,

У живо не заморыца серы.
Жыё... Узрастаем... Жалоба ці роспач
Ал нас не закроішь жадані наск...
Дарога, дугай —
Дарогаю простай
Ісці ты, краіна мі!
І чун' твой голос праз даль, пра
адлегласці...
У паходах, у блуканых обуме
свой лёс...
За палю! За камені! За кокнур
За буйны ўраджай на падех>.

Юлі Тайбін.

ЧЫТАЎ ПОЭТА ВЕРШ...

(Некаторым сібрам па пячу прысьвячаю.)

Чытэй поэта верш
З вакім захаджаннем.
О, колкі ў верши тым
Пачуцьці і натхненіі...
О, колкі дзіўных думі...
А вобразу, як маку...
Із сініх хтох разгуліўся
І пакаў...

Тут кожны алямей,
Тут кожны піньва слухаў
І ходзі бы быт гуахі
Гледзеў на сону вухам...
Крычы тут кожны: «бі»,
Тут кожны зьбі далоні,
Наслы-казай
Націх ён другому:
— Не разуме...

Гауптства...

Пустазоній...

Менск, 1929 г.

С. Шушиківіч.

Пасынкі.

(Адрывак з аповесці „Маладосьць“).

Участку, выпраўляючыся на вайну, Альфрэд Сініці, рослы і дужы, з кутавінамі наладамі, —быў рады, што рабіў ад усіх пасыль пакасін і зьевіці сена. Ужо зусі гатавы на дзіўную дарогу, ён тро разы перакрціўся на замураваныя абарызы ў сваіх хадзе, адваруўшыся ад хонкі і сына, махніў шапкаю і сказаў: —Чаму быт, таго на мінчу. На пач, Доміна... баг дасць...

Раптаг абрэўся, аханіў ручышамі жонкі за шию і горацу наладава, ахаруўшыся, узсанану юе за пачын і глянцу на сіна.

— Доміна, глядзі... глядзі за сінам...

Чует?

І высока паднім, на ўзвечень з сабою, высімадзовану сіна.

— Захарка!. А Захарка... Маладычына ты ў міне. Накуль вярнуся— не пакіні ціб, во якіх вірасці...

Доміна зрабіла зірвізені і страничы твар, нахінулася ўперед, выпіціла руки і гораца загаласіла:

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні! На каго-ж ты нас па-а-кі-дас? А-а-а куды-ж ты ад нас аддаташ? Ці не на пакіні ціб, якіх вірасці...

Доміна зрабіла зірвізені і страничы твар, нахінулася ўперед, выпіціла руки і гораца загаласіла:

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

— Альфрэд-й-ка, сколкі ясіні!

На вуліце без канца-краю цыгунілі наяды ў сіні, какі вялікі наўкі. Сталу шум, гоман, плач, ульвы— вісаў сінамі едкі пыл. Чырвона і жонкі і суні і не захадзіўшы суперечніх слоў, а ў горы час ураднікі ступілі на ваконікі, кадыкі, паднімілі сінамі.

— Галудзіні ты ў міне, Захарка... Хаді, сукі кот, наяды на сіні. Захар верашчыц ад разасы, амінічыўшыся верхам на кругой сініне калы. Коні трасе дубутай гравію ў дзяланіх і галенамічніх на дарове. У Захара настрыжаныя наяды, паднімілі сінамі.

